

BÖRTÖNRŐL ÁLMODOM MOSTANÁBAN

Regényrészlet

G I O N N Á N D O R

Napokig esett a hó, és ettől világosak lettek az éjszakák a telepen, a környező szántóföldeken és gyümölcsösökben, a fehér falú őrház is belesimult a hóba éjszakánként, a kapunál posztoló ór viszont egyre jobban látszott a nagy fehérségben, sötétén és majdnem fenyegetően imbolygott a távolban, az volt az érzésem, hogy folyton engem néz, ha kiálltam az istálló elé, és a megfehéredett tájban gyönyörködtem, így aztán leginkább rosszkedvűen mentem vissza az istállóba, és a tenyeremet a borjaknak nyújtottam, hogy nyalják puhára a bőrömet. Ahogy odakint kivilágosodtak az éjszakák, az istállóban egyre sötétebb lett, nemcsak éjszaka, hanem nappal is. Már napközben is égettem a viharlámpákat, és mind gyakrabban kezdett vastagodni a bőr a tenyeremen, sőt időnként úgy éreztem, hogy a hátamon és a mellemen is megráncosodik és vastagodik a bőr, a borjak azonban türelmesen nyalogatták a tenyeremet, és ilyenkor a hátamon meg a mellemen is kisimult a bőr. A nagy fehérséggel együtt nagy hideget hozott ez a tél, a borjak ugyan meleget fújtak az istállóba, de így is felöltözve aludtam, és már három pokróccal takaróztam, meg Mitartól továbbra is vettem néha pálinkát, és azzal is melegítettem magam. És akkor már álmaim is megbolydultak. Amióta meglátogatott, Simokovics úr többé nem jelent meg álmaimban, nem faragta tovább az aranyfogú üzbég lányt, ellenben szinte rendszeresen megjelent maga az üzbég lány, egy nagy víz partján mosolygott aranyfogával, fehér lepedőt tartott maga elé, és engem várt, én meg úsztam felé a nagy vízben, ami lehetett akár tenger, tó vagy nagyon széles folyó, mindenesetre hideg volt a vize, és én szerettem volna minél előbb partra érni, és beleburkolózni a fehér lepedőbe, de mire kiküszködtem magam a partra, az üzbég lány lepedőstül eltűnt, én ott álltam vizesen, meztelenül és egyedül, kerestem mindenfelé a lányt, később már azt sem bántam volna, ha helyette Hegedűs Marcella néni kerülne elő, és szokása szerint tüzet gyújtana, amely mellett megmelegedhetnék, de ő sem

került elő, a távolban néha mintha felbukkant volna Istenfélő Dániel, ez viszont csak képzelgés lehetett, mert érdekes módon még álmomban is tudtam, hogy Istenfélő Dániel börtönben van. Általában rosszkedvűen ébredtem reggelenként, szótlánul figyeltem a borjakat etető és itató rabokat, utána meg csak a Daráló halk zúgását hallgattam, de az sem derített jobb kedvre. Nem bántam volna, ha történik valami izgalmas dolog körülöttem, ami felrázna egy kicsit, mert lassan már bűdösödtem, és a tenyeremen minduntalan vastagodott a bőr.

Aztán hirtelen történt valami. Egy szép téli napon, amikor már a nap is majdnem rásütött a hóra, három melós rab megszökött a Daralóból. A vasútállomásról hordták traktoron a takarmányt a Daralóba, és amikor a zsákokat rakták a pótkocsira, elindult egy tehervonat, ők felugrottak rá, és elszakatoltak a tejfehér tájban. Órákkal később tört ki csak a riadalom a telepen, akkor jöttek rá, hogy a három melós rab megszökött, összevissza futkároztak az örök, ordítózás hallatszott a Daráló felől, Mitar halásápadtan magyarázkodott, még a börtön igazgatója is kijött a telepre, de ő sem tehetett túl sokat. Az események felvidítottak egy kicsit, kimentem az istálló elé, félmeztelenre vetkőztem, és ledörzsöltem magam a fehér hóval, kivörösödött a bőröm, és már egyáltalán nem bűdösödtem. Akkor éjszaka az aranyfogú üzég lány megvárta, amíg kimászom a víz partjára, és csak akkor tűnt el, amikor egészen a közelébe értem, de a fehér lepedőt ott hagyta, beburkolóztam a lepedőbe, és végre nem fáztam. Az elkövetkező két napon a Daráló is másképpen duruzsolt, mint régebben, az egyhangú zúgás hol felgyorsult, hol köhögve akadozott, és én ennek is örülni tudtam.

A harmadik napon a még mindig halásápadt Mitar jött be hozzám, szétnézett az istállóban, intett az ajtó felé, és akkor bejött még három rab pálinkásüvegekkel megrakodva. Mitar a kabátja alá nyúlt, és egy halom pénzt vett elő. A kezembe nyomta.

– Add át a Halálfejűnek – mondta remegő szájjal. – Majd eljön érte.

– Miről van szó? – kérdeztem, és a pénz fele kicsúszott a kezemből, és a földre szóródott.

Mitar újabb pénzköteget nyomott a kezembe, néhány bankjegy ebből is a földre hullott.

– Mindjárt itt lesz a Macedón – mondta. – Minket biztosan kirámol a Daralóból, és a rács mögé küld egy időre. Én bizonyára magánzárkába kerülök, mert én jelöltem ki a traktorra azt a három szökevényt. Rejtsd el a pénzt és a pálinkát, a Halálfejű majd eljön érte.

– Ki az a Macedón? – kérdeztem.

– Az új őrparancsnok. Kegyetlen gazember. El fog bánni velünk. Lehet, hogy veled is.

– Velem? Miért?

– Azért, mert odafent nagyon dühösekre ránk – mondta Mitar. – De lehet, hogy téged nem fog bántani. Ezért hoztam ide a pénzt. Meg máshova már nem is vihetném.

A három rab közben lerakta a pálinkásüvegeket, aztán valamennyien ki-surrantak az istállóból. Én meg ott maradtam egy rakás pénzzel és tizenkét üveg pálinkával. Először a pénzt szedtem össze, nekigombolkoztam, és az ingembe rejtettem a sok papírpénzt, aztán rájuk húztam a megfakult vörös pulóveremet, arra meg visszagomboltam a kabátom. A bankjegyek néha mintha megreccsente volna a derekam körül. Akkor fogtam az üvegeket, és a borjak között behordtam őket a jászol alá, és ott szalmát kapartam rájuk. Mélyen bent a jászol alatt sem a borjak, sem az almozó rabok nem szokták bántani a szalmát.

Fél óra múlva jött be az istállóba a Macedón. Ősz hajú és ősz bajuszú ember volt, egyáltalán nem látszott kegyetlennek, és határozottan jól érezte magát az istállóban.

– Végre ismét kellemes istállószagot érzek – mondta elégedetten. – Szeretem az istállószagot. Gyermekkoromban sokat dolgoztam istállókban. – Hirtelen hozzám fordult: – Te szereted az istállószagot?

– Szeretem – mondtam.

– Miért? – kérdezte.

– Mert meleget áraszt – mondtam.

A Macedón elismerően bólogatott, továbbra is elégedettnek látszott, kényelmesen elsétált az istálló végéig, és ott hanyagul szétrugdosta a fekhelyemet.

– Nagy pálinkázások folytak erre felé – mondta. – Tudsz róla?

– Nem tudok – mondtam, és az összegyűrt bankjegyek szorították az oldalamat.

– De arról bizonyára tudsz, hogy három rab megszökött innen.

– Arról tudok.

– És arról tudsz-e, hogy máris elfogtuk őket?

– Erről eddig nem tudtam.

– Hát elfogtuk őket – mondta a Macedón büszkén, mintha ő fogta volna el mind a háromat. – Az elsőt egy szalmakazalban találták meg, félig már meg volt fagyva. A másik kissé messzebb jutott, egy asszony ágyából rángatták ki, mellesleg az asszony jelentette fel. A harmadik különféle tehervonatokon eljutott egészen az olasz határig. Az erdőben kapcsolták le a határőrök. No, mit szólsz hozzá?

– Ennek az országnak az a legnagyobb baja, hogy a nők megbízhatatlanok – mondtam, aztán mindjárt megbántam, megijedtem, hogy feldühítem a Macedónt a megbízhatatlan nőikkel.

Egy pillanatra dühösnek is látszott, de aztán elmosolyodott, és a szétrugdalt fekhelyemet vizsgálgatta.

– Sajnos nem ez a legnagyobb baja az országnak. Tényleg nem tudsz semmit a pálinkázásokról?

– Nem tudok róla – mondtam. – Én sohasem iszom.

– Viszont bármikor megszökhetnél innen. Senki sem őrzi az istállókat.

– Én csak a művészetekbe szököm, ha nagyon elfog a keserűség.

– Te afféle művészember vagy?

– Igen – mondtam nagyképpen.

– Festesz?

– Nem. Verseket írok. Azaz hogy írtam, amikor volt papírom és ceruzám. Most csak kigondolom a verseket, és elszavalom a borjaknak.

A Macedón gyanakodva nézett rám, mint aki nem tudja, hogy szánakozék vagy nevessem-e rajtam. Végül jóindulatúan azt mondta:

– Szavalj el nekem is egy verset.

Összeszedtem magam és lerögtönöztem neki néhány sort:

*Szűkülő réseken
hófehér függönyök ráncosodnak.
Rajtuk kancsal borjűszemek.
Mögöttük az aprószentek
az ég alatt kékülnek,
dobognak, zsákolnak.
Vagy menekülnek.*

Várakozva néztem a Macedónra, ő pedig megkérdezte tőlem:

– Ez törökül van?

– Nem. Magyarul.

– Nem hangzik túlságosan szépen.

– Nekem tetszik.

– Neked meg a borjaknak – mondta megvetően a Macedón, de aztán megenyhült. – Majd küldök neked ceruzát meg papírt. Menekülj a verseidbe, de onnan ne tovább. A pálinkázást pedig befejeztük ezen a telepen.

Elindult ki az istállóból, az ajtóban visszafordult, most kegyetlenkedő arcot vágott, és megkérdezte?

– Tudod egyáltalán, hogy én ki vagyok?

– Tudom – mondtam. – Maga a Macedón.

– Szotirovszkinak hívnak – mondta, és kiment.

Megigazítottam a fekhelyemet, leültem és vártam. Aztán eldőltem, és bóbiskoltam egy kicsit. Az egyik ór ébresztett fel, ceruzát meg egy kisvonalas füzetet hozott, olyan füzetet, mint amilyenekben kisiskolás korunk-

ban a nagy- és a kisbetűket tanultuk írni. Most már teljesen megnyugodtam, hogy a Macedón nem fog elkergetni a borjak mellől, megvártam, amíg elmegy az őr, akkor széthajtottam a párnául szolgáló pokrócot, az ingemből előszedtem a papírpénzt, a pokrócra raktam, aztán a pokrócot ismét összecsavartam, és visszatettem a helyére. Nem a legbiztonságosabb rejtekhely volt, de jobbat nem tudtam hirtelenében kitalálni, reméltem, hogy Halálfejű Józsi gyorsan eljön majd a pénzéért. A kisvonalas füzetet és a ceruzát a párna alá tettem, és átballagtam a Darálóba. Hát Mitarékat tényleg gyorsan kirámolta a Macedón. Teljesen új emberek sürgölődtek a Darálóban és a Daráló körül, a zsákokat melós rabok cipelték a könnyebb munkát és a szállítást alattomos képű szabadosok végezték, lehet, hogy nem voltak alattomos képűek, de én ilyennek láttam őket, ezért nyomban elhatároztam, hogy ezentúl a borjak közé viszem az ebédemet, és ott fogom megenni, minél távolabb az egyenletesen duruzsoló malomkerekektől, mert a néhány napos kihagyás után a Daráló ismét egyhangúan zúgott, és most már egy őr is ott sétálgatott állandóan a Daráló előtt, és nekem ez nem tetszett.

Visszamentem az istállóba, elővettem a füzetet és a ceruzát, úgy döntöttem, hogy leírom azt a hét sort, amit a Macedónnak rögtönöztem, és egyúttal be is fejezem a verset. Gyorsan elkészültem vele.

*Szűkülő réseken
bőfehér függönyök ráncosodnak.
Rajtuk kancsal borjúszemek.
Mögöttük az aprószentek
az ég alatt kékülnek
dobognak zsákolnak.
Vagy menekülnek.
Az egyiknek az arcát
kivérezte a szalmaszál.
A másíknak a haját
asszonyok levágták.
A harmadik fenyőtobozokon hált
és eltörte bordáját.
Most mind az ezren sajnálják
hogy a tehervonatok
nem mennek elég messzire.*

Majdnem elégedett voltam a versikével, pedig tanulmányaim során okos irodalomtörténészekről megtanultam már, hogy az önelégültség a dilettánsokra jellemző, de sokáig nem volt kezemben papír és ceruza, most jöttem rá csak, hogy mennyire örülök, hogy egyáltalán írhatok valamit, még a

Thomas Mannról szóló dolgozatomat is hajlandó lettem volna újra írni, de ehhez kevés volt a kisvonalas füzet. Szerettem volna felolvasni valakinek a verset, valakinek, aki meg is értené, Halálfejú Józsi jutott eszembe, és ettől kezdve még türelmetlenebbül vártam, hogy jöjjön már a pénzéért.

Halálfejú Józsi napok múlva jött el hozzám, szürkületkor érkezett, most is vele volt a két tagbaszakadt testőre, ezek megálltak az ajtóban, az egyik kifelé, a másik befelé nézegetett, Halálfejú Józsi meg egyenesen bement a borjak közé, és előrenyújtotta mindkét kezét. A borjak lustán nyalták a tenyerét.

– Neked is vastagodik a bőröd? – kérdeztem.

– Mostanában igen – mondta. – Rossz idők járnak erre felétek, és ezt én is megérezem. Járt nálad a Macedón?

– Igen.

– Mit akart?

– Bemutatkozott. Szotirovszkinak hívják. Ezenkívül szétrugdalta az ágyamat. Pálinkát keresett.

– Talált?

– Nem.

– Mást sem talált?

– Nem – mondtam.

A fekhelyemhez mentem, szétgöngyölítettem a pokrócot, összeszedtem a pénzt, és odavittem Halálfejú Józsihoz. Ő csak intett annak a pribéknek, aki befelé, az istállóba figyelt, az odajött hozzám, és elvette a pénzt.

– Van itt még számodra tizenkét üveg pálinka is – mondtam Halálfejú Józsinak.

– Maradjon nálad – mondta.

– Mit kezdjek vele? – kérdeztem kicsit hülyén.

– Fogyaszd egészséggel. Úgysem tudjuk eladni.

– Elég rossz pálinka – mondtam. – Agyon van cukrozva.

– A jó pálinkát megisszák a Villa vendégei. Meg a sokfogú pincérnek is juttatok néha. A raboknak a rossz pálinka jut. De nem ez a baj. A sok pénzt a rossz pálinkával lehet keresni, csakhogy nálatok a telepen most befuccsolt a kereskedelem. Miért kellett annak a három hülyének megszöknie?

– Elfogták őket.

– Tehát kár volt megszökniük – mondta Halálfejú Józsi. – Most aztán a Macedón rendet csinál. Őt még a börtön igazgatója is respektálja. Látod, egyből elzavarta innen Mitart. Mitar állandóan részeg volt ugyan, de nagyon jól üzletelt. Hamarosan itt a tavasz, rengetegen fognak nyüzsögni a telepen meg a gyümölcsösökben. És a rabok szeretnek inni a kemény tél után. Annyi rossz pálinkát adhatnánk el, amennyit akarunk, de nincs olyan emberem, aki a Macedón mellett ezt megszervezné.

– Tavaszig lesz ilyen embered – mondtam.
– Kicsoda?
– Istenfélő Dániel.
– Ki az az Istenfélő Dániel?
– Beszéltem már neked róla. Ő az a barátom, aki megverte a Bogyót.
– Ó, igen – emlékezett vissza Halálfejű Józsi. – Szép szál erős fiú, testőrnek használhatnám, de már vannak testőreim.
– Istenfélő Dániel a legügyesebb szeszcsempész a városunkban – mondtam.

Halálfejű Józsi elhúzta a tenyerét a borjak szája elől, és odajött hozzám.

– Hogy mondtad?
– Istenfélő Dániel a legügyesebb szeszcsempész. Játszva megszervezi a szeszkereskedelmet a Macedón mellett.
– Miért bukott le?
– Késelésért.
– Mikor jön ide hozzánk?
– Szerintem tavaszig itt lesz. Üzentem neki, hogy irányítassa ki magát a közelembe.

Halálfejű Józsi az állat vakargatta, aztán kissé meglepő kérdést tett fel:

– Ért a barátod az állatokhoz?
– Nem hiszem. Viszont kecsketejen nevelkedett kiskorában.
– Ez is valami. Ő lesz az állatorvos segédje. Mozoghat az egész telepen, átmehet a disznófarmra meg a baromfitenyésztőbe is. Ismered az állatorvost?

– Járt itt néhányszor, amikor a megnőtt borjúkat átterelték a növendék marhák istállójába, meg amikor új borjúkat hoztak ide.

– Amint megjön az Istenfélő barátod, jelentsd az állatorvosnak. Jóraló polgári személy, szereti a pénzt, és ő majd értesít engem. A többi az én dolgom.

Halálfejű Józsi ezek után kezet rázott velem, és elment a két testőrével. Téli öltözékében vastagabbnak látszott, mint egyébként, de még így is nagyon sovány volt. Besötétedett, mire eltűntek az istálló elől, és csak akkor jutott eszembe, hogy elfelejtettem neki felolvasni a versemet.

Ezért vacsora után, amikor a sötétben már csak a hó világított, elővettem a jászol alól egy üveg pálinkát, a kabátomba rejtettem, zsebre vágтам a kisvonalas füzetemet, és átostantam az öreg Gereben Mihályhoz a növendék marhák istállójába. Gereben Mihály egy hosszú bottal a kezében ácsorgott az istálló közepén, a botra nyilván azért volt szüksége, hogy szétcsapjon a tusakodó jószágok között, de azok most nem tusakodtak, békésen elfeküdtek az alájuk szórt szalmán, vagy pedig álldogáltak, és egykedvűen bámultak maguk elé, engem észre sem vettek, hogy bejöttem, a morózus öregember viszont észrevett mindjárt, de ő sem örült nekem.

– Éjszaka nem szabad a raboknak a telepen kószálniuk – mondta rosszalóan.

– Hoztam egy üveg pálinkát – mondtam engesztelően, és előhúztam a kabátom alól az üveget.

Ennek sem látszott örülni, bár egy pillanatra mintha felcsillant volna a szeme, de azért dühösen azt mondta:

– Amióta börtönben vagyok, nem ittam szeszes italt. Kirúgnának az istállóból, ha észrevennék.

– Akkor legalább nem kell a barmok között töltened öreg napjaidat.

– Mi mást csinálhatnék itt a börtönben? Komolyabb munkára gyöngé vagyok már.

– Vissza is vihetem a pálinkát – mondtam, azzal kihúztam a dugót az üvegből, és ittam egy kortyot.

Gereben Mihály sóhajtvá leült egy trágyahordó-targoncára, és azt mondta:

– Add ide az üveget.

– Kezébe nyomtam az üveget, sokáig szagolgatta, végre felderült az arca, aztán ivott. Elállt a lélegzete, ezért megvártam, amíg ismét levegőhöz jut, és akkor mondtam meg, hogy tulajdonképpen miért is jöttem.

– Írtam egy verset a minap, szeretném felolvasni.

De Gereben Mihály most már főleg a pálinkával törődött.

– Már az ízét is elfelejtettem – mondta.

– Szerintem elég jól sikerült a vers – mondtam. – Tulajdonképpen a börtönről írtam.

– Három rab megszökött – mondta boldogan és a pálinkától kipirult arcával Gereben Mihály.

– Elfogták őket.

– Elfogták?

– El.

– Az bizony nagy kár – szomorodott el Gereben Mihály. – Sajnálom szegényeket.

– Felolvasnám a versemet – mondtam.

– Olvasd – egyezett bele végre az üveget dajkálva.

Leakasztottam a viharlámpát az ajtó fölül, bal kézzel magasra emeltem, jobb kezemben a füzetet tartottam, és felolvastam a verset. Aztán visszaakasztottam a lámpát a helyére, zsebre vágtam a füzetet, és megálltam Gereben Mihály előtt.

– Mit szólsz hozzá?

– Ez nem vers – mondta határozottan.

Olyan határozottan mondta, hogy magam is rémulten rádöbentem, hogy az egész rögtönzött iromány tényleg nem vers, akár igaza is lehet a vén szatírnak. De azért nem hagytam magam.

- Miért nem vers?
- Azért, mert még címe sincs.
- Adhatok neki címet. Mondjuk azt, hogy „Téli rege”.
- Kinek a haját vágták le az asszonyok?
- Az egyik szökevény rabot azért fogták el, mert egy asszony följelentette. Előbb ágyba feküdt vele, aztán följelentette.
- A haját is levágta?
- Levágta a haját is – mondtam összetörve.
- Az a baja ennek az országnak, hogy erkölcsstelenek az asszonyai – mondta üvegesedő szemekkel Gereben Mihály.
- És tudatlanok a vezetői – mondtam ingerülten.
- Így van. Ez a Macedón is idejött, és azt hiszi, hogy máris rendet csinált. Mi közben itt vígan isszuk a pálinkát.
- Pedig csak ő itta a pálinkát, és már jócskán megártott neki. Tényleg elszokott a szeszes italtól. Belekezdett egy történetbe.
- Egyszer régen, egy éjszaka, amikor a malomból mentem hazafelé, hozám csapódott egy cigánylány. Jól öltözött cigánylány volt, elég tiszta, nem érződött rajta a parázsló faszénnek a szaga, de szegény volt nagyon, ezt panaszolta el nekem ott az éjszakában, azt mondta, hogy tizenegyen vannak a családban, nincs mit enniök, és amikor egy kis sötét parkba értünk, elkezdett vetkőzni. Akkor már éreztem a faszénnek a szagát... No, mindegy... Azt akarom mondani, hogy nagyon sajnálom azt a három fickót...
- Még egyet kortyolt az üvegből, és majdnem leesett a targoncáról. Kivettem az üveget a kezéből, és megkérdeztem, hogy hol van a fekhelye.
- A jászol végében – motyogta.
- Elvezettem a jászol végéhez, ott beemeltem a jászolba. Öregember volt, könnyűk voltak a csontjai. Az üveget a feje alá tettem, volt még benne elég sok pálinka.
- Csöndesen kimentem a növendék marhák istállójából, és kissé leverten ballagtam a borjak felé. Tulajdonképpen ekkor jöttem rá, hogy én már régóta tudom, hogy sohasem fogok igazi verseket írni, sem rögtönözve, sem megfontolt alapossággal. De hát valakinek verseket is kell írnia a börtönben, mégha nem is igazán jókat, bizonygattam magamnak, és elhatároztam, hogy még a tél folyamán teleírom a kisvonalas füzetet. Írtam is egy újabb verset még akkor éjjel.
- A borjak istállójában ugyanis a Macedón várt rám. Szigorú arccal állt az istálló végében, a fekhelyemet már megint szétrugdosta, felvonta a szemöldökét, amikor beléptem az istállóba. Kissé megrettentem, és zavaromban a füzetet kaptam elő a zsebemből, és feléje mutattam.
- Azt hittem, hogy megszöktél – mondta a Macedón.

– Az öreg Gerebennél voltam a másik istállóban – mondtam és lobogtat-
tam a füzetet. – A versemet olvastam fel neki, ő ért magyarul.

– A versekhez is ért? – kérdezte a Macedón.

– Nem. A versekhez nem ért.

– Akkor kár volt átmenned hozzá. A raboknak egyébként is tilos a tele-
pen kószálniuk éjszaka idején.

– Az öreg Gereben is ezt mondta.

– Ő rendes öreg fegyenc, tiszteli az előírásokat. No, mutasd azt a füzetet.

Úgy járultam elébe, mint egy iskolás diák, az egész eddigi beszélgetésnek
is olyan iskolás íze volt, átnyújtottam neki a füzetet.

Belelapozott, és felháborodottan meredt rám.

– Egyetlen verset írtál csupán?

– Csak olyankor írok, ha nagyon elfog a keserűség. Meg aztán nagyon
vékony ez a füzet, gyorsan megtelne.

– Majd kapsz tőlem még füzeteket – mondta a Macedón. – Írjál egy ver-
set.

– Most mindjárt?

– Most mindjárt!

Engedelmesen leültem feldúlt fekhelyemre, és a falon lógó pislákoló vi-
harlámpa fényénél megírtam a verset.

*Érdemes hát verset írni
Lámpafénynél címét mérni
Mindenkitől számon kérni
Valamit.*

*Éjszaka a fénybe nézni
Fehér hóba megmártózni
Akárkitől megkérdezni
Akármit.*

*Bő szoknyákat simogatni
Aranyfogat berakatni
Három ujjal fenyegetni
Mindenkit.*

– Készen van – mondtam és felálltam.

– Olvasd fel – mondta a Macedón.

Felolvastam.

– Ez jobb, mint az első versesd – mondta elismerően. – Ez legalább rímel.
De miről szól?

- Az öreg Gereben Mihályról.
- Mit írtál az öreg Gereben Mihályról?
- Azt, hogy nem szereti és nem érti a verseket.
- Miről írtál még?
- Magáról.
- Rólam? Mit írtál rólam?
- Azt, hogy szereti és érti a verseket. Persze ezt eléggé áttételesen írtam meg.
- Hát ez nem sok – mondta a Macedón. – De azért menekülj nyugodtan továbbra is a versekbe, ha elfog a keserűség. Majd kapsz még tőlem füzeteket. Az az igazság, hogy én tényleg szeretem a verseket.
- Ennek nagyon örülök – mondtam udvariasan.
- Ma itt járt a Halálfejű – mondta ekkor a Macedón. – Hallottam, hogy neked jó barátod.
- Ismerjük egymást már régebből – válaszoltam óvatosan –, de nem vagyunk jó barátok.
- Elkapta magát a fiú az utóbbi időben. Ismét be akarja hozni a pálinkáját a telepre. Azt hiszi, hogy ha jóban van a fejesekkel, akkor azt tehet, amit akar. Márpedig az én körzetemben nem fog pálinkával üzérkedni.
- Talán nem is akar.
- Dehogynem. Meg fogja próbálni. Ami nagy bűn, mert a rabok, amint berúgnak, mindjárt a szabad életről kezdenek álmodozni.
- Attól tartok, hogy anélkül is álmodoznak a szabad életről – mondtam.
- Értesíthetnél engem, ha a Halálfejű megpróbálkozik valamivel – mondta a Macedón.
- Van itt éppen elég besúgó. Itt van ez a sok szabados rab.
- Azokról mindenki tudja, hogy besúgók – legyintett a Macedón. – Nekem a Halálfejű barátai közül kell egy megbízható ember.
- Én gyilkos vagyok – mondtam.
- Egy frászt vagy gyilkos – mondta megvetően a Macedón. – Megnéztem az irataidat. Nyamvadt közlekedési vagy. És költő. Tőlem kapod a papírt és a ceruzát. És igen jó helyed van itt az istállóban. Ezt viszonzni is kell valamivel. Esetleg előbb szabadulhatsz. Biztosan te is álmodsz a szabad életről.
- Hát jó – mondtam keservesen. – Ha meghallok valamit, majd jelentem.
- Bármilyen ürüggyel bejöhetsz hozzám az órházba – mondta elégedetten a Macedón, és végre elindult az ajtó felé. Útközben megsimogatta a borjakat, és melleleg megkérdezte tőlem:
- Szereted a borjúhúst?
- Manapság ritkán jutok borjúhúshoz – mondtam.
- Én a bárányhúst szeretem – mondta a Macedón. – A hegyi bárány húsat. Láttál már bárányt több száz méter magasságban állni egy kősziklán?

– Nem láttam.

– A hegyi bárányok megállnak egy tenyéryi kősziklán is, és sohasem zuhannak le. Ezért olyan jó a húsup. Gyerekkoromban sok bárányhúst ettem.

Akkor elment a Macedón, én meg siettem a borjak közé, odanyújtottam az orruk elé mindkét tenyeremet, hogy nyalják puhára a bőrömet.

Az elkövetkező napokban teleírtam a vékony füzetet versekkel. De a Macedón is betartotta a szavát, küldött nekem még három kisvonalas füzetet.

